

[Hans R. Knudsen.]

i beskatningen. For det første i beskatningen af de stigende indkomster; det er en af de alvorligste anker, vi møder mod det nuværende skattesystem, at beskatningen af de stigende indkomster er for hård. Dernæst bør en skattereform også medføre lettelser i beskatningen, navnlig af mellemindkomsterne. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen forsøgte i sin tid som finansminister at lave en skattereform, som kun indeholdt forenklinger, men som ikke — og det er der også peget på i dag — angav nogen virkelig skatteskala, eller rettere vel nok angav den på den måde, at de forskellige indkomstgrupper skulle betale nøjagtig det samme beløb, som de hidtil havde betalt. Der var ikke i det skattereformforslag rørt ved fordelingen skatteyderne og grupperne imellem. Det var heller ikke dér lykkedes at fjerne den progression i beskatningen, som vi vel efterhånden er enige om vi må have bugt med, i hvert fald på visse steder i skalaen. Det var sikkert ikke, fordi man ikke var klar over, at progressionen er for urimelig og bør ophæves for mellemindkomsterne; det var sikkert mere, fordi man opdagede, at et skattesystem med faste procenter og dermed uden progression faktisk ikke kunne laves, uden at det ville medføre ret betydelige lettelser for en del af indkomsterne. En sådan lettelse måtte enten medføre et større skattetab eller en omlægning af beskatningen.

Ved det foreliggende forslag til folketingsbeslutning er venstre og de konservative omsider nået til den erkendelse, at en skattereform må bygge på et skattefrit grundbeløb, på et skattefrit fradrag og derefter en beskatning med faste procenter af den del af indkomsten, der ligger over dette skattefrit fradrag. Det er nu ikke en opfindelse, der er gjort af de ærede forslagsstillere. Dette system fandtes allerede i den højtærede finansministers reformforslag, da det første gang blev fremsat i maj 1954, og reformforslaget har været genfremsat ikke mindre end 3 gange siden, i folketingsårene 1954-55, 1955-56 og 1956-57, uden at det lykkedes at komme igennem blot med den del af forslaget, som omfattede netop disse faste skatteprocenter og det skattefrit fradrag, som nu præsenteres i det foreliggende forslag.

Fra socialdemokratisk side må vi naturligvis hilse med tilfredshed, at de to oppositionspartier nu er nået så vidt, at de er enige med den højtærede finansminister i dette system og oven i købet selv kommer her og opfordrer finansministeren til at fremsætte reformforslag, byggende netop på princippet i finansministerens eget skattereformforslag. Det er også kun med den største tilfredshed, vi konstaterer, at man ikke alene har taget dette princip op, men at man også har accepteret det skattefrit fradrags størrelse på 5 000 kr. for ægtepar og 2 500 kr. for enlige. Derved er man også enig med os i, at indkomster under disse beløb, under de 5 000 kr. for et ægtepar, skal være fritaget for statsskat. Her er det endda særlig bemærkelsesværdigt, at også venstre er gået med til denne bundgrænse på 5 000 kr. for statsskatten.

Det er ikke så mange år siden, at partiet venstre afviste at sætte en bundgrænse for kommuneskattens vedkommende på kun 1 200 kr.; det var, da vi gennemførte den ny kommunale skattelov af 13. april 1954, hvor ikke alene venstre, men for øvrigt også de konservative afviste denne bundgrænse, og så sent som i december måned 1958 afviste venstre meget energisk et forslag om at lade kommuneskatterne beregne med en bundgrænse på 4 000 kr. og et skattefrit fradrag på netop dette beløb. Vi kan kun hilse med tilfredshed, at man her går ind på systemet; det er noget af det positive i forslaget, noget af det, jeg tror kan danne grundlag for videre forhandlinger med det formål at nå frem til en virkelig reform, der kan lette indkomstbeskatningen, navnlig for de små og de mellemstore indkomster. Alene den omstændighed, at man nu fra oppositionens side anerkender princippet med de faste procenter, er tilstrækkeligt til, at vi gerne vil forhandle videre i et udvalg om det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Må jeg så også tilføje, at der er adskillige andre ting, som må ændres i forslaget — i hvert fald hvis vi skal stemme for det. Jeg skal ikke gå i enkeltheder — det tillader den korte taletid heller ikke — men der er enkelte rent principielle spørgsmål, jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om.

Efter forslaget skal børnefradraget forhøjes til 1 000 kr. pr. barn. Det lyder til-